

Ministeren gør Forskel. De, der arbejde for egen Regning i Landbrug, skulle være forsikrede gennem en Hartkornsstat; de, der arbejde for egen Regning ved Søfart og Fiskeri, skulle være forsikrede i et Driftsselskab, der sammensmelter Søfart og Fiskeri, og de, der arbejde for egen Regning i industrielle Virksomheder, skulle forsikres efter en særlig Bestemmelse i § 28 i den Forsikringslovs, der omfatter alle dem, der høre under § 2, Nr. 2. De, der høre til § 2, Nr. 2, skulle altsaa paatage sig Udredelsen ikke blot af en Forsikring til deres egne og andres Arbejdere imod Vøn, men ogsaa af en Underforsikring til dem, der arbejde paa egen Haand i industrielle Virksomheder. Ministeren fastsætter Taksten for disse Forsikringer, men Arbejdsgiverne skulle bære Garantien derfor. Noget mere interessant af Forsikringsvoesen har jeg endnu ikke kendt.

Seg kommer nu til Forsørgelsen. Efter Regeringsforslaget skulle Arbejderne indbetale, lad mig sige — vi kende jo det Udtryk i andre Love — den større Halvdel af de Beløb, som vilde medgaa til Forsørgelsen, idet de skulle udrede Helbredelsesomkostningerne i Løbet af 26 Uger. Det er altsaa Regeringens Mening, at Arbejderne skulle gennemsnitlig i 95—96 pCt. af Ulykkestilfælde sørge for sig selv. Der trædes kun til i 4—5 pCt. af Tilfældene, nemlig i Tilfælde af varig Invaliditet eller Dødsfald. Jeg ser vel, at Flertallet paa dette Punkt gaar ned til 6 Uger, men jeg ser ikke, at Ministeren har tiltraadt disse 6 Uger; jeg ser ogsaa, at Højremindretallet gaar ned til 12 Uger, men har Regeringen tiltraadt disse 12 Uger? Jeg agter de Herrers Mening, der ville gaa ned til 7 Dage, men deres Mening bliver kun en Mening; naar de vedblive at holde sig til Regeringens Forslag. Nu ser det ud til, at Regeringsforslagets Bestemmelse om indtil $\frac{2}{3}$ af Arbejdslønnen kunde blive af særlig Betydning. Ja, lever Invaliden, saa kan det blive af større Betydning for ham, end naar han f. Eks. fik en Sum en Gang for alle, men for Familien opstaar der den besynderligste Ulykke. Sæt f. Eks., at der tilkendes en Helinvalid en Livrente, en aarlig Nydelse af $\frac{2}{3}$ af hans Fortjeneste — naturligvis Bone og Børn intet —, og han saa kort efter dør, ikke som Følge af sit Ulykkestilfælde, men af et andet Ulykkestilfælde eller af en Sygdom, som ikke staar i Forbindelse med Ulykkestilfældet — færdigt! Han har faaet et Par Hundrede Kroner, og saa er hele Familien færdig; den faar ikke det mindste. Det er i højeste Grad en usikker Beregning. Dette „dør som Følge af

Ulykken“ er noget høist ubestemt. Men anerkendes Døden at være en Følge af Ulykken, siger § 5 i Regeringsforslaget, at Enken faar 149 Kr. og Børnene det og det. Men hvor besynderlige Tilfælde kan opstaa ved disse Regler! Sæt Helinvalidens Arbejdsfortjeneste til 900 Kr. aarlig, han faar da 600 Kroner. Hvis den Mand, der faar dette, er ugift, er det jo et smukt Resultat, men sæt, at den samme Mand var gift og døde som Følge af Ulykken, vilde hans Hustru saa noget som henved 130 Kroner, eller var den omkomne Enkemand og havde nogle Børn, vilde 3 af dem kunne faa fra 6—9 Ore daglig indtil deres 15de Aar, og saa vare de færdige. Dette er kun et enkelt Eksempel; men der kunde tænkes mange andre. Regeringens Tilbud om Forsørgelse er i Virkeligheden rent paa Slump og navnlig i højeste Grad ubestemmelig for de efterladte; hvis Dødsfaldet indtræder saaledes, at det kan siges, at det ikke er en Følge af Ulykke, men dog kan være indtraadt kort efter denne. Her er der en Bemærkning, jeg maa gøre. Regeringen staar her som paa mange andre Punkter saaledes overfor Principperne, at den siger: Jeg vil, jeg vil ikke. Saalænge den forulykkede lever, holder den ved Fasthættelsen af hans aarlige Understøttelse fast paa det Princip, at Manden bedømmes efter den skete Ulykke uden Hensyn til hans Familie, men i det Øjeblik, han dør, bedømmes hans Ulykke i Forhold til Familiens Størrelse, altsaa efter økonomiske Principper og ikke efter Princippet absolut Tab; eller Forringelse af Arbejdsevne, men det nye Princip — Familieforsørgelsen — tør den dog heller ikke fastholdes helt ud, den stopper ved 3 Børn. Mit Forslag gaar paa dette Omraade ganske simpelt ud paa at fastsætte Forsørgelsen efter vedkommendes Forringelse af Arbejdsevnen og i Tilfælde af Dødsfald en Forsørgelse til efterladte, som han helt eller delvis har forsyret, bedømt af Hensyn til den tabte Arbejdsevne, men ikke efter et denne Maalestok vedkommende Moment: Familiens Størrelse. Forsørgelsen i mit Forslag sættes for den tilfadedkomne til: Dagpenge indtil 26 Uger og, hvis fuldstændig Helbredelse indtræder, til en fast bestemt Sum, som Forsørgelse for hans Tab af Arbejdsevne — Punktum; dermed ere vi færdige. Hvis Manden da dør kortere Tid derefter, er den eller de, for hvem han har staaet som Forsørger, hjulplne ved den alt udbetalte Pengesum. Paa en lignende Maade ved Dødsfald; dør Manden som Følge af Ulykken, have de, han forsynger, enten Moderen eller en Adoptivson eller nogen, han bevislig er